

LLENÇAR-SE A LA PISCINA COM A MÈTODE
(l'aventura del pianista Agustí)

Salta els graons de deu en deu. Els braços
en creu.

Li pica tot. Duu un càntir buit
al cap: vol aigua a les puntes dels dits
perquè s'escolin dessota l'ivori
les falanges afuades pel deliri
talla-cordes, grata-pinyols-madurs-
d'harmònics

(el so assegut als pujols...)

Ha furgat tan endins de la fusta que
ha trobat runa

i entre la runa,
aire jove, llum, festa:

Nefertiti, *The Beautiful One*
Has Come

La multitud
és un lloc
on no hi creixerà
mai res
En el fons sec
de tants ulls
el dogma d'un sol
paisatge clos
terra cremada
per focs multicolors
restes
d'una profanació
secreta
que devasta
cos i esperit
i marca quin ball
el pes i el nombre
d'anys que hauràs
de viure

A dalt
d'una de les
muntanyes
que m'han
crescut a les espatlles
l'aire és
tan fred
que talla:
enlairat,
cercant la pau
en allò que és líquid
dins meu –el riu
davalla al mar–,
aboco
fina
la sang
en el paper,
com un suïcida.

ANIMALS, VEGETALS, MINERALS, UNIVERSALS

Una albada perpendicular fulmina els tròpics
i varia la inclinació de les meves cervicals:
cada color supura a través
de la mateixa pupil·la al·lucinada.
Els pulmons, els coloms, els ministres,
dormiten. Les bèsties jauen.
El diafragma està tranquil.
La súbita ramificació de totes les venes
il·lumina els angles centrals del cos
on la carn encara és dura com una verge

Quan la llum cau a pes i rebenta l'aire
de fora els edificis del govern
sis-centes vint-i-tres arrels selvàtiques
esbotzen voreres:
ningú ensopega ni denuncia les autoritats
germinar vol dir afanyar-se
necessàriament cap al vent solar
(és un requisit vegetal).
Tot i volent superar els límits
propis del nostre regne,
podríem, nosaltres, estar tan quiets
com un arbre, per exemple?